

מסורת הש"ס

(א) [ל"ל דמלא],
(ב) [מוספתא דעוקין
ר"ג], (ג) [עין חוס' מה
ג' ד"ה שורען], (ד) [לעיל
טו: וש"ג], (ה) [עוקין
פ"ב מ"ט, (ו) כס"א לתא
שהוא טומאה דרבנן,
(ז) [לעיל לה:], (ח) [י"א לו
ס"ל דכ"ע אין יד להכשר
וכשניתו הדס על האבר
וכו', (ט) [עין מו"ט עטול
יום מ"ש שס],

גליון הש"ס

גמ' צריכות הבשר שני.
עין מה דף ג' ע"ה חוס'
ד"ה שורען, ר"ה
וההדר וכו' שהוא טומאה
דרבנן. תמוה לי הא ט"י
הוא טמא דאורייתא לפסול
תרומה בנגיעה. עין סוטה
דף כח ובמס' שם ור"ל
לרש"י לומר דט"י קלש
טומאתו וי"ע גדול:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וחס' ולא
וכי' במס' יומא. כ"כ אין זה
במסכת יומא וי"ל דהוא
ט"ס וי"ל במסכת טבול יום
פ"ג מ"ב:

ואם לאו. חזירו טהור ואע"פ שנוגעין זה בזה אין שלישי עושה
רביעי בתרומה. וגבי טבול יום תנינא לה (א) ובמסכת יומא (דף יט.):
מוחלפם השיטה. כאן החליף ר"מ שיטתו אבל בעלמא ס"ל אוחז
בקטן ואין גדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ומדקאמר רבי יוחנן
הכי ש"מ דס"ל בדאוחז בקטן ואין
גדול עולה עמו קא מיפלגי: ומהדר
הש"ס ומאי קשיא. ליה לרבי יוחנן
למלא אע"ג דמיקל ז"דה כל היכא
° שהוא טומאה דרבנן (א) מחמיר הוא
בטומאה חמורה: **תניא רבי אומר.**
תירוצא הוא כלומר הא תני רבי דלא
שני ליה: **אחד עטול יום ואחד שאר**
טומאות. אין חילוק בנגיעתם דהקרייה
בשאר טומאות נגיעה הוי בטבול יום
נמי נגיעה: **לדברי רבי דלא שני ליה.**
החליף ר"מ שיטתו ז"דה כל היכא
דהויא נגיעה בטבול יום הויא נגיעה
בשאר טומאות והא שמעינן לר"מ
דמתינין דאע"ג דאין גדול עולה עמו
חזיר הוא: **רצא אומר ביש יד להכשר.**
כי היכי דילפינן יד לטומאה צריש
פרקין (דף קית.) קמיפלגי ודכ"ע
בזהם נעשית יד ללצר: **בהכשר קודם**
מחשבה קמיפלגי. ודכ"ע יד לטומאה
ולהכשר אלא שחשבה קודם שחשב
להאכילו לעוד כוכבים דקדם הכשר
למחשבה ר"ש סבר כיון דבשעת
הכשר אכתי לאו צר קצולי טומאה
הוא דסתמיה לאו לאכילה קאי שאף
לזן נח אסור הוא הכשר נמי לא
מקבל: **חלב** אין דרכו לאוכלו
בכפרים מפני שהעם מועט ויש להם
בשר הרבה לזורך סיפוקן אבל
בכריס העם מרובה ואין להם בשר
לכל הזורך אוכלין אותו ע"י הדחק.
א"ג משום הכי אין דרכן לאוכלו
בכפרים משום דנעשים הם אצל בני
כרכים שהם עשירים אוכלין אותו:
הוכשר בשחיטה. ואע"ג דקדם הכשר
למחשבה: **עולשים.** עשז שקורין
קרשפיל"א: **אשלקטן.** לזהמה והוכשרו
ואח"כ נמלך עליהם לאדם לרייךין
הכשר שני מפני שקדם הכשר למחשבה
וור"מ סבר לה כי היכי דא"ר עקיבא

מעיקרא מאכל בזהמה אינו מקבל
ודכ"ע אין יד להכשר אצל ש"י יד לטומאה
על האבר וקניחו צין סימן לסימן: **דס מכה.** אינו מכשיר ודס חללים
קרוי משקה ולא דס מכה: **רצאשי אומר.** דכ"ע יד להכשר והאי
אבר אית ליה יד בזהמה נעשית יד לאבר א"ג ס"ל אוחז בקטן ואין
גדול עולה עמו מהרי הוא כמוהו (א) וכשניתו הדס על האבר ולא נתקנה
קא מיפלגי ר"מ סבר דס מכשיר והרי הוכשר ור"ש לטעמיה דאמר
בפרק שני (לעיל ז.) שחיטה מכשרת ולא דס והאי אבר כיון דלא
מהניא ליה שחיטה להחירו בזהמה אע"ג דמהניא ליה לטהוריה מידי
בזה לא מכשרה ליה לטומאה דטעמא דשחיטה מכשרת היינו משום
דכיון דמשויא ליה אוכלא לענין היתר אכילה משויא ליה נמי אוכלא
לענין טומאה והכא ליכא למימר הכי: **צעי רבה כו'.** רבה אוקים
פלונימיהו לעיל [קמ:] בזהמה נעשית יד לאבר צעי רבה לר"מ דאמר
בזהמה נעשית יד לאבר בשחיטה לענין הכשר בחייה מהו שחשבה יד
להכניס ולהוציא טומאה היכא דהוכשר במים לאחר דלדולו דאמרין במתניתין
יד להוציא טומאה לארץ מי אמרין כיון דבעלי חיים לא מקבלי טומאה יד נמי לא הו' או
דילמא נהי דליה גופה טהורה יד לאבר מיהא הויא כי
הידי דאמרין גבי ע"כ דבשר ואוכל עליו שהוא יד לצר להכניס ולהוציא טומאה
אע"פ שאין ע"כ בלא בשר מקבל טומאה: **קישות שנטעה**
בעצין. שאינו נקוב כחלושה דמיה ומקבלת טומאה כשאר אוכלין או אם היתה
טמאה הרי היא בטומאה ואם הגדילה ויאלה נופה לחון וטוטה
על הארץ ויונק מריח הארץ דרך אור כמחומר דמיה וטהרה כל הקישות שבעצין
לפי יאשחורים ויונקין מן הנוף הנוטה חוץ לעצין: **הטמא**
בטומאסו. מה שבתוך העצין מקבל טומאה לפי שהוא כחלוש: **והטפור.** הנוף
שלא לחון ויונקת מריח הארץ דרך אור כמחומר וטהורה: **לר"ש**
מהו שיעשה נוף הטהור יד לקישות להוציא לה טומאה: **המשפחה נחלי**
דלעת אסרה. בזהמה משום עצודה וזה ולר"ש איסורי הגאה אין
מטמאין טומאת אוכלין דנפקא ליה לקמן (קט.) מכל האוכל אשר יאכל
ויאקרא (א) דבעינן יאשפחה יכול להאכילו לאחרים והא הדלעת איסורי הגאה
היא ותו לא מטמא טומאת אוכלין ובהי דטומאה יואלה לה מגופה דהא עצודה
זרה מטמאה כשר [שבת פג:] שנאמר (דברים ז) שקן תשקלנו ולר"ע
מטמאה כנדה [שבת פג:] שנאמר (ישעיה ג) תזרם כמו דוה מיהו
היהו טומאה דרבנן היא כדאמרין בפרק ר"ע [שבת פג:] וקרא
אסמכתא בעלמא הוא: מהו

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבת.

רבי מאיר אומר אם אוהו בקמן וגדול עולה עמו. ה"ג בספרים
וצפי ר"מ ובמסכת טבול יום (פ"ג מ"א) אינו כן דגרסינן ר"מ
אומר אם אוחז בגדול וקטן עולה עמו הרי הוא כמוהו רבי יהודה אומר
אם אוחז בקטן וגדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ולכן גירסא תימנה
מאי פריך הלא דר"מ אדר"מ ט"ולא
מסתבר לפרש דר' יוחנן דאמר באוחז
בקטן ואין גדול עולה עמו אליבא דר"מ
לא דוקא אלא גם הקטן אין עולה
עם הגדול דלא משמע הכי:

בהמה בחייה מהו שתעשה יד
לאבר. תימנה מאי מבעיא
ליה אי משום דבהמה בחייה לאו צת
קצולי טומאה היא כל ידות שבעולם
נמי לא מקבלי טומאה אלא שמכניסות
ומוציאות טומאה וי"ל דלא דמי לשאר
ידות דמאי דלא מקבלי טומאה משום
שאין אוכל אצל בעלי חיים כי נמי
הוי אוכל כגון צן פקועה איכא למ"ד
פרק בהמה המקשה (לעיל דף עה.) דלא
מקבל טומאה: **קיישות שנטעה**
בעצין והגדילה ויצאת חוץ לעצין
מהורה. ואע"ג יד לאמר בפרק המציא
גט (גיטין כב. ע"ב) שאין צורך ונפיו
נטעה בזהם (לעיל דף ע"ב) עיקרו אזלין
התם מרובה יניקתו במקום העיקר
אצל עיקרו בעצין אין יניקת השרשים
מרובה ואין הנופות וינקות מן העצין:
אלא הטמא בטומאות והטהור
בטהרתו. ואע"ג דנעצין נקוב
אמרין בהמניע (שבת לה:) דלרבי
שמעון הוי כמחומר לענין הכשר
זרעים ומסתמא הוא הדין לענין
טומאה התם ע"י הנקב הוי כמחומר
אצל הכל ע"י מה שיוצא לחון לא
יהא מה שצפנים כמחומר:

קרי אמרו המשתחוה לחצי דעת
אסרה בעי רבי יורא מהו
שתעשה יד לחברתה. לפי שני
שצקונטרס דמבעיא ליה אי הויא חלצה
שלא השתחוה לה יד להוציא טומאה
או לא כלום נעשה יד אוכל לאוכל אחר
או לא תימנה דכחלה שמעמין מוכח
דאוכל נעשה יד לאוכל לקמן כוליא
של נצלה בחלצה נעשה החלז יד
לכוליא ולעיל נמי לא פליגי אלא בזהמה אם נעשית יד לאבר
משום שהבהמה דבר גדול ואינו ראוי להיות יד אצל אם היו שני
הבהמה והאבר הויא יד לר"ע ועוד אמאי נקט דלעת ליצעי בשמי
חתיכות בשר המדובקין בעור ונטמאה אחת מהן בשרץ ואין לומר
נמי דדלעת מחוברת איירי והתני טמא מידי דהוה אלאשרה וקא
מבעיא ליה אי הוי יד איך להוציא טומאה כיון שהוא מחומר
כדמבעיא ליה בקישות שנטעה בעצין דאכתי אמאי נקט דלעת לימא
המשתחוה לחצי אילן וגראה כלשון ראשון שפירש צקונטרס דבעי אם
נגע שרץ בחצי השתחוה אם נעשית יד לחצי האבר הואיל ואין ראוי
לקבל טומאה לר"ש דאמר אוכל שאין יכול להאכילו לאחרים אינו אוכל
ולא דמי לשאר ידות דהתם אין מקבלות טומאה לפי שאין ראיות לאכילה
ועץ בעלמא הן אצל הכל אוכל גמור הוא אצל דבר אחר גורם לו שאין
ראוי להאכילו לאחרים כדפרישית לעיל גבי בהמה בחייה מהו כו':

רבי

הוא נגע טומאה במקומן ואם נגע טומאה בזהמה מהו שחשבה
יד להוציא טומאה לארץ מי אמרין כיון דבעלי חיים לא מקבלי טומאה יד נמי לא הו' או
דילמא נהי דליה גופה טהורה יד לאבר מיהא הויא כי
הידי דאמרין גבי ע"כ דבשר ואוכל עליו שהוא יד לצר להכניס ולהוציא טומאה
אע"פ שאין ע"כ בלא בשר מקבל טומאה: **קישות שנטעה**
בעצין. שאינו נקוב כחלושה דמיה ומקבלת טומאה כשאר אוכלין או אם היתה
טמאה הרי היא בטומאה ואם הגדילה ויאלה נופה לחון וטוטה
על הארץ ויונק מריח הארץ דרך אור כמחומר דמיה וטהרה כל הקישות שבעצין
לפי יאשחורים ויונקין מן הנוף הנוטה חוץ לעצין: **הטמא**
בטומאסו. מה שבתוך העצין מקבל טומאה לפי שהוא כחלוש: **והטפור.** הנוף
שלא לחון ויונקת מריח הארץ דרך אור כמחומר וטהורה: **לר"ש**
מהו שיעשה נוף הטהור יד לקישות להוציא לה טומאה: **המשפחה נחלי**
דלעת אסרה. בזהמה משום עצודה וזה ולר"ש איסורי הגאה אין
מטמאין טומאת אוכלין דנפקא ליה לקמן (קט.) מכל האוכל אשר יאכל
ויאקרא (א) דבעינן יאשפחה יכול להאכילו לאחרים והא הדלעת איסורי הגאה
היא ותו לא מטמא טומאת אוכלין ובהי דטומאה יואלה לה מגופה דהא עצודה
זרה מטמאה כשר [שבת פג:] שנאמר (דברים ז) שקן תשקלנו ולר"ע
מטמאה כנדה [שבת פג:] שנאמר (ישעיה ג) תזרם כמו דוה מיהו
היהו טומאה דרבנן היא כדאמרין בפרק ר"ע [שבת פג:] וקרא
אסמכתא בעלמא הוא: מהו

עין משפט
נר מצוה

עד א"מ מ"י פ"ו מהלכות
טומאת אוכלין הלכה
ט ופסק מחכמים:
ע"ה ב"מ פ"ג שם הלכה
ג [ופי"ד הלכה ז]:
ג [מ"י שם פ"ב הלצין]:
ע"ד מ"י פ"ב שם הלכה
ט:

לעני רש"י

קרשפיל"א. עולש.

שיטה מקובצת

[א] רב פפא אמר בהכשר.
ג"ב ע"י חוס' בכורות דף
י ע"ה ר"ה בבלת בהמה:
[ב] דתניא אמר רבי יהודה:
[ג] תנינא לה במס' טבול
והוכשרו ואח"כ וכו'. ג"ב
ג"א בפרושי כ"י שלקטן
לאמכל בהמה והוכשרו
אין מקבל טומאה: עולשין
שלקטן והוריון לאמכל
בהמה גרסי' רחצן במים
ועשה בהן הדחת מן
העפר הנתלש עם העשבים
כדי שיהו יפים להאכילן
לבהמתו ואח"כ נמלך
עליהם וכו'. כן כתוב
בפרושים ישנים וגראה
היינו מהדורא קמא:
[ד] ר"מ ס"ל כדמעיקרא כי
היכי וכו'. ג"ב בפרושי
ישנים כ"י כתוב ור"ש סבר
להכשר א"ג יד להכשר
להכשר א"ג יד להכשר
האי אבר לית ליה יד דאין
בהמה נעשית: [ט] ואין
גדול עולה עמו אינו
מכחוה וכשניתו דס: [י] מהו
שתעשה לה יד להכניס:
[יא] שבעצין לפי שחורות
ויונקת מן הנוף הנוטה:
[יב] דבעינן אוכל שאתה
יכול להאכילו: [יג] ואע"ג
דאמרין בפ' המביא תניין
אילן בארץ ונופו: